„Danskeren",
et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det dan'ke Folk i Amerika.
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. H[illegible]SE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udgaar hver Tirsdag og Fredag
Pris pr. Aargang
i de Forenede Stater $ 1.50. Udlandet $ 2.00.
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Danskeren"s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second klas matter.

Advertising Rates made knows upon application.

„Danskeren"
bliver sendt til Subskribenter indtil udtrykt Ordre gives, og Betaling modtages af Udgiverne, og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der annoncerer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det annoncerede, bedes de altid omtale, at de saa Annoncementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Japan og Kristendommen.

En japansk Præst fortæller.

En Medarbejder ved „Daily News" interviewede forleden Dag en japansk Præst ,der for Tiden gæster England.

„Min Moder var den første, der blev omvendt til Kristendommen i Tokio", sagde Pastor Juji Nakada, Lederen af Bibelskolen i Tokio.

En lille, ivrig Mand er han, stolt over, at hans Moder var den første Kristen i Japans Hovedstad, stolt over at være en Japaner, fuld af Drømme om sit Folks Fremtid, med Liv og Sjæl optaget af Kristendommens Udbredelse i Japan.

„Det er 40 Aar siden, protestantisk Prædiken begyndte i Japan", vedblev han, „og nu har vi 20,000 Protestanter i Tokio, omtrent 50,000 i hele Riget; men hvad er det i en Befolkning paa 50 Millioner? Folk i Europa har overdrevne Forestillinger om Evangeliets Udbredelse i Japan. Der er nogle faa af de større Byer, hvor Evangeliet forkyndes, men der trænges til en Række Evangelister, saa hver en Landsby kan faa Evangeliet at høre. Der er Hundreder af Landsbyer, hvor Folk længes efter at lære Bibelen at kende — havde vi en Flok Evangelister at udsende, vilde der komme forbavsende Resultater frem".

„Japan er altsaa ikke imod Evangeliets Forkyndelse?"

„Tværtimod. Japan indsuger Vestens Tanker; naturligvis kan Japan ikke med eet Slag tage imod Kristendommens Lære, men det har Forstaaelse af dens moralske Værdi. Der er mere end eet Tegn paa, at det japanske Folk mere og mere faar Syn for Kristendommens Overlegenhed over andre Religioner".

„F. Eks.?"

„For blot at nævne eet: Middelklassen i Japan — jeg tænker herved særlig paa den Klasse Mennesker, der er ansatte ved Skolevæsen og Administration — er for en stor Del meget venlig stemt over for Kristendommen, mange er aabne Bekendere af Kristus. Kejseren ser med megen Velvillie paa Kristendommen, Tronfølgeren i endnu højere Grad. Hoffet har ogsaa i Praksis bevist dette — Mikadoen har givet 10,000 Yen til „Kristelig Forening for unge Mænd" i Tokio".

„De var med i Krigen?"

„Ja, jeg var den første protestantiske Præst, der blev sendt ud — af K. F. U. M. i Tokio — for at være Præst for de japanske Soldater, der var Kristne. Jeg var med Hæren baade i Korea og Mansjuriet, Premierministeren, Grev Katsura, bad mig særlig om at besøge de koreanske Kristne".

„Hvorfor just dem?"

„Fordi Koreanerne har lidt mest under Krigen. Baade i Korea og Mansjuriet fandt jeg megen Længsel efter Guds Ord. Officererne i Mansjuriet stillede sig meget venligt over for mit Arbejde og hjalp mig saa meget, som de kunde, med at faa Soldaterne samlet, mange af dem var selv personlig til Stede ved Gudstjenesterne. Ogsaa hos de indfødte i Mansjuriet fandt jeg megen Modtagelighed; der var stor Efterspørgsel efter Bibler og Nye-Testamenter."

„Hvorledes gaar det med Deres Arbejde i Tokio?"

Japaneren bærer ikke Hjertet paa Tungen, det gør ej heller Pastor Nakada.

„Jeg er Leder af en Bibelskole i Tokio, den eneste i sin Slags i Japan. For en 2 Aar siden opholdt jeg mig en Tid paa Dr. Torreys Bibelskole i Chicago, min er altfaa indrettet efter Moodys Bibelskole som Mønster".

„De tror, at Japan vil blive kristnet gennem Japanere?"

„Ja, det er jeg fuldt overbevist om. Og mere end det. Jeg er overbevist om, at Kina vil blive kristnet gennem Japanerne. Jeg staar med den største Beundring over for det udmærkede Arbejde, europæiske Missionærer har gjort i Kina, men det er min Overbevisning, at hvis Japanerne kan blive et kristent Folk, vil de kunne faa langt mere Indflydelse paa Kineserne, end noget europæist Folk kan faa. Et Faktum er det, at intellektuelt set staar Japanerne paa et højere Trin end Kineserne. Den hurtigste Maade at evangelisere Østen paa, er at evangelisere Japan".

„Hvad mener De da om den europæiske Mission blandt Japanerne?"

„Jeg vil betone det, saa stærkt jeg kan, at der maa flere Missionærer til Japan —. Vi kan ikke undvære Europæerne, og det vil vare mange Aar, inden vi kan det. De maa lægge Grunden og lægge den dybt. Saa kan vi bygge videre".

„Japan er for nærværende Tid den bedste Missionsmark i hele Verden."

En Dag paa en dansk Missionsstation.

Af Missionspræst
Vald. Gøtzsche,
Indien.

Fra Madras ned gennem Syd-Indien løber den gamle Kongevej; nu som for Aarhundreder siden slynger den sig gennem Rismarker, forbi store, ensomme Klippeblokke, over Flodlejer, af og til passerer den en Jungle, ofte gennem større og mindre Byer med Basarboder paa begge Sider, somme Steder indsnævret af Husrækker, somme Steder udvidende sig til en større Plads med et Afgudstempel i Baggrunden.

Vejen er meget bred og vel vedligeholdt. Paa Siderne er den beplantet med store Tamarindetræer og mægtige, gamle Banianer, hvis Grene fra begge Sider strækter sig tværs over Vejen og danner en vældig, skyggefuld Hvælving, fra hvilken lange Luftrødder hænger ned og bevæges af Vinden.

Overalt herster der Liv. I Træernes Toppe bygger Fuglene: den majestætiske Brahmin Ørn, Garuda, Fuglenes Konge, der tilbedes, fordi den tilintetgør Slanger, og Bønner til den ifølge Hindu-Tro kan modvirke Slangegift, — den muntre Gøg, der efterstræbes af Jægerne for sit velsmagende Kød — den afskyelige, aadselædende Grib — den næsvise, straalende Krage — den søde, mangefarvede Kolibri — den glade, fløjtende Stær og den hyggelige, graa Spurv. Men ogsaa andre levende Væsener færdes i Træerne: Aber, Egern, Slanger, Kamæleoner, Firben, Skorpioner foruden en Uendelighed af Biller og Myrer af alle Størrelse og Slags.

Nede paa Vejen er Livet lige saa broget. Sindigt rumpler de tunge Oxebandier af Sted. Det er tohjulede Kærrer, dækkede med en tøndehvælvet Maatte af flættede Bambusspaaner; de drages af Pukkelokser med Bjælder om Halsen og i Reglen med en lille Konkylie, et af Vishnus' hellige Vaaben, bundet mellem Hornene for at beskytte dem mod Fare. Paa den inderste Ende af Vognstangen sidder Bandi-Manden og driver paa Okserne, idet han snart slaar dem med Pisken, snart vrider deres Haler rundt, alt imedens han med stærende Stemme synger eller rettere straaler en af sit Folks yndede Sange, der meget ofte handler om en eller anden Gavtyvestreg, som en af hans Guder har gjort. — Lette Enspænderkøretøjer, Jutka'er, farer forbi, forspændte med smaa, indiske Ponier, der er saa magre, at man næsten kan høre Knoglerne rasle inden i Skindet.

Mange Fodgængere færdes ad Vejen: her strider en statelig Brahmin frem; han knejser med Nakken, Holdningen er rank, Blikket bestemt og Udtrykket selvbevidst; man føler uvilkaarligt, at den Mand ved, hvad han vil, og naar, hvad han tilstræber — hist kommer et Par Sudra-Kastemænd spadserende; de bevæger sig med en rolig Sindighed, som det sømmer sig i Indien for en velstillet Mand. Her kommer en Kuli løbende med en Stang over Skulderne, i hvis Ender der er ophængt Lertrukker med frisktappet Palmevin — hist vandrer en hel Familie fremad; maaske er den paa Valfart til et helligt Sted, maaske paa Rejse i Anledning af en Slægtnings Bryllup: forrest Familiefaderen, saa Sønnerne, derpaa Moderen og Døtrene, belæsset med Bylter af Klæder og andet Rejsegods, og tilsidst med den tungeste Byrde Familiens Skumpelstud, Enken med det ragede Hoved og den tarvelige hvide Klædning.

Længere henne ses en Flok Markarbejdere med deres Redskaber, højrøstede, stændende, syngende, leende driver de af Sted uden Hast; disse stakkels Pariaer er jo kun en Slags Trælle hos deres hedenske Herrer — hvad har de vel at ile efter. Saa er der Tiggere, hellige Mænd, spedalske, blinde, Musikere, Zigeunere o.s.v. — Et Sted møder man en Procession med et Afgudsbillede under en Baldakin, med øredøvende Trommer og stønende Mennesker — eller man ser et Ligtog bevæge sig til Brændingspladsen; den døde ligger paa en Baare, smykket med Bananblade og gule Blomster, fulgt af en klagende Skare. Alle Vegne ser man Afgudsmærker og føler Hedenskabets kolde, døde Haand.

Som Livet pulserer i Dag, har det gjort det i Aarhundreder, under de gamle Træer paa „den brede Vej". Skyggen der er Dødens Skygge.

Og dog er der i vore Dage noget, som lidt efter lidt vil sætte et andet Præg paa dette Liv og i mange Maader forandre det. Ja, den fremtrængende europæiske Civilisation gør jo sit; men den stille, stærke Magt bag ved den er Kristendommen — uden hvilken Civilisation kun er raffineret Hedenskab — der fra Missionsstationerne som en Surdejg trænger ud iblandt Indiens Millioner og vil ændre deres Tro, deres Tankegang, deres Sæder og Skikke.

De Tider er forbi, da Hyder Alis og Tippu Saibs Tropper brændte og stændte langs de gamle Kongeveje, da de engelske og franske Hære holdt Hvil under Banianernes Skygge, da Missionærerne flygtede fra Sted til Sted med deres smaa, forstræmte Meningheder. Nu passerer man mangen en fredelig Missionsstation, hvorfra Frelsens Evangelium lyder ud over de Egne, hvor før Kanonernes Torden forkyndte om Vold og Mord, Død og Undergang.

Lad os gøre et Besøg paa en saadan Missionsstation.

Landevejen fra Madras svinger gennem en Kokospalmelund over et mindre Vandløb forbi et af de talrige Pillaiyar-Templer, hvor Ganesa, Visdomsguden med Elefanthovedet, tilbedes, ind i den store Hedningelandsby med ca. 13,000 Indbyggere. De tarvelige Jordhytter, tækkede med Palmeblade, i Byens Udkant afløses af grundmurede Huse med Tegltag, efter som man kommer længere ind i Byen. Paa Hovedgadens nordlige Side ligger en hvid Bygning i Rundbuestil med højt Tag og takkede Gavle ved Siden af en stor Indkørselsport, hvorfra en Allé af blomstrende Korktræer fører op i en Have. I Baggrunden, halvt skjult bag en høj Morbærhæk, kommer et større, europæist Hus til Syne. Det er den danske Missionsstation „Emmaus" med dens Prædikesal ved Gaden og Missionærens Bolig i Haven, beliggende 119 engelske Mil Syd for Madras og 7 engl. Mil Vest for Cuddalore.

Solen er staaet op, og alt er vaagnet til Liv paa Land og i By efter den lange Tropenats dybe Mørke. Ogsaa paa Missionsstationen er der Travlhed. Kusken kommer for at faa udleveret Foder til Hesten: det er en Slags store Bikker, som koges. Han maaler den daglige Ration af under Opsyn, da han ellers vil stjæle og Hesten saaledes faa for lidt Føde. Havekarlen kommer med nogle Kvier; det er Vandingsdag; to Mand klatrer op paa den store Brøndvippe, som de sætter i Bevægelse ved at vandre i Takt frem og tilbage oven paa den. En tredie Kuli tager Stade paa en Planke tværs over Brønden og styrer den store Jernkumme medens den gaar op og ned og udgyder det i Indien saa dyrebare Vand i en Beholder, hvorfra det i murede Render ledes ud til Træer og Buske i Haven. Han synger under Arbejdet en eller anden ensformig Sang, hvis Omkvæd angiver, hvor mange Spande Vand der er draget op.

Endvidere er der Haandværkere i Dag, som skal sættes i Gang. Der kommer nogle Tiggere for at faa en Almisse, en syg beder om Medicin, en af de kristne skal rejse og ønsker et Anbefalingsbrev til Missionæren paa den Station, hvorhen han agter sig. De indfødte Medarbejdere kommer ind for at faa Besked angaaende Dagens Arbejde, før de gaar ud paa Prædiketur i de omliggende Landsbyer. Kl. 8 begynder Læsningen med de unge Mænd, som uddannes til Evangelister. Der undervises i Verdenshistorie, Kirke- og Bibelhistorie, i Troeslære og Bibelforklaring, i Engelsk og Tamulsk, der gives Kendskab til de i Landet herskende Religioner og til Folkets Sæder og Skikke. Ved Middagstid slutter Undervisningen.

Idet Missionærfamilien vil sætte sig til Bords, høres en kraftig Røst ude i den aabne Veranda, som omgiver Huset: „Aiya — Aiya!" (Min Herre — min Herre!). Det er en indfødt, ældre Mand med Afgudsmærket paa Panden, en Trefort, dannet af en rød og to hvide Streger, forestillende Vishnu's Vaaben. Han forklarer, at hans Kone er bleven besat af en ond Aand, han har forsøgt alt muligt og tilkaldt hedenske Læger og Besværgere, har ladet Afgudspræster læse Bønner over hende; men alt er forgæves. Nu kommer han for at bede „den hvide Mand" om en Medicin, der kan drive Djævelen bort. Missionæren taler længe med ham og lover at komme over til hans Hus (skønt han godt ved, at Hindudskik forbyder ham at se den syge, haaber han at faa Lejlighed til at prædike for Husets Beboere). Men det vil Manden ikke, og han kan finde paa Undskyldninger for ethvert Forslag; han er ikke kommen, fordi han har Trang til aandelig Hjælp — bare for at faa et Tryllemiddel mod Besættelsen. Da dette ikke kan gives, gaar han skuffet bort.

Endelig bliver der Madro, og den stærke Karry strammer op til at arbejde videre i den glødende Middagshede.

Efter Maaltidet samles Familien ved Harmoniet til dansk Husandagt, hvorpaa Hustruen og Børnene gaar op i Soveværelset for under den viftende Panka at finde Middagshvile, medens Missionæren vender tilbage til sit Studereværelse for at benytte den rolige Tid paa Dagen, da selv de indfødte nødig gaar ud, til at besvare Breve og forberede sig til næste Dags Gerning. Ved 3-Tiden kommer den indfødte Præst for at tale om Menighedsanliggender, som er af mange Slags. Der er Stridigheder blandt Kristne, der er Kirketugtssager, der er syge og fattige, som behøver Hjælp, der er en ung Mand, som skal skaffes Ansættelse, en Pige som er giftefærdig, og nu maa der tænkes paa en Mand til hende, der er Huse at reparere, Regnskaber at gennemgaa, der skal ordnes Møder, forhandles om Katekumener og lægges Plan for Besøg i de fjernere Dele af Missionsdistriktet o. s. v.

Naar dette er forbi, haster Missionæren ind for at faa sit daglige Bad og derpaa en Kop The for saa at fare af Sted paa sin Cykle ad den ophedede, støvede Gade gennem Basarens Trængsel, hvor Duften af de stærke Krydderier blandes med Stanken fra de aabne Rendestene; hans Maal er den Dags Prædikeplads nede ved Templet bag Basaren.

Medarbejderne er alt ankomne, Violinerne stemmes, og der synges en tamulsk Hymne, medens Folk samler sig i Klynger omkring den lille, kristne Flok. Inderst i Kredsen staar en Del snavsede, nøgne Børn, som idelig snakker, leger og stændes, derpaa de voksne, stilfærdige, nysgerrige, forbavsede, smaasnakkende om den hvide Mands Klæder, Skæg, Manerer, og hvad ellers forekommer dem undeligt; længere borte findes nogle enkelte Højkastefolk, og i Gadedørene ses Kvindeansigter, der forsvinder, saasnart man ser over mod Husrækken.

Efter Sangens Ophør begynder Prædiken. En lille Stund høres der til i Stilhed, men saa falder der fra Taleren en Bemærkning, som vækker Modstand, og snart udvikler der sig en livlig Disput enten mellem Prædikanten og en enkelt Person, eller Meningerne bliver delte indefor Tilhørerne selv. Saa maa der atter spilles og synges for at skaffe Ro. Den næste Medarbejder tager fat; han paaviser med Henblik paa Templet bag ved sig det forgængelige i at tjene de stumme Guder og Velsignelsen ved at tro paa den ene, sande Gud. Saa bryder det løs igen fra alle Sider. „Det er daarlige Tider for Smaafolk; vil I kristne give os Føde og Klæder, saa vil vi komme over til Jeres Religion," siger den magre, forsultne Kuli. — „Det er ikke selve Afgudsbilledet, vi tilbeder; det er kun for de uvidende," forklarer en mere belæst Tilhører. „Der er kun én Gud, hvad skal vi med Jeres Jesu?" kratter en gammel Muhamedaner arrigt. — Og saadan bliver de ved; der er ingen, som er enig med de Kristne, andre end en fuld Mand, der i Haab om et Par Skilling forsikrer, at Missionærens Ord er sande, og at den nye Vej, han forkynder, er en god Vej. — Atter bliver der Ro, atter prædikes der om Nødvendigheden af en Frelser, atter Forskyrrelser, og til sidst slutter Mødet, medens den fulde Mand, vred over, at han ingen Penge fik, stænder over disse „tasteløse", som nedbryder den fædrene Tro med deres Løgnehistorier om en ny Religion.

Træt og støvet vender Missionæren hjem ved Solnedgang, og medens det korte Tusmørke afløses af den rabnsorte Nat, samles Familien ude paa den aabne Plads foran Huset i hyggelig Klynge for at nyde den kølige Aftenbrise. Fa'r fortæller de smaa Historier, snart fra den hellige Bibelbog, snart fra „Danmark dejligst Vang og Vænge", som Børnene endnu ikke har set. Saa spises der til Aften, hvorpaa de tamulske Tjenestefolk — og de er mange i et indisk Hus — kaldes ind til Aftenandagt. Med blottede Hoveder og korslagte Ben sidder de i Kreds paa Gulvet og lytter til det gamle Budskab om Naaden i Jesus Kristus; der sluttes med Bøn og Sang.

Medens der er lyst derinde i det kristne Hus, ruger Mørket udenfor over Hedningelandet. Snart gaar Missionærens til Ro, trætte af den lange Arbejdsdag; men ude hyler Shakalerne Natten lang bag Havemuren.

Billeder fra Andalusien.

Af Theodora Mau i „For Kirke og Kultur".
(Fortsat.)

VI. Sevilla.

Naar man gaar omkring i Sevilla, Andalusiens berømte Hovedstad, kunde man faa det Indtryk, at der eksisterede et Samfund, der for en stor Del var grundet paa det religiøse. For det første møder Øjet overalt Kirker. Kirkernes Antal er mangfoldigt. Der er 25 Sognekirker, dernæst et meget betydeligt antal Klosterkirker og desuden en Mængde Kapeller til Hospitaler og andre Stiftelser. Dernæst ser man altid rundt om paa Kirkerne Opslag om Gudstjenester med Prædiken. Endelig har en stor Del Pladser og Gader religiøse Navne. Foruden den store Mængde, der har Helgennavne, er der Navne som „Inkarnationspladsen", „Frelserens Plads" og Gader med Navne som „Lidelsen", „Guds Kærlighed", „Den store Magts Jesus", „Naadens Marie" o.s.v. Men man ved jo, at dette Indtryk ikke svarer til Virkeligheden, men at her, som i andre større Byer og ikke mindst i Spanien, Vantro og Verslighed har stor Magt. Dog er der ganske sikkert et stærkt religiøst Liv i Sevilla.

Hvorvidt man kan kalde Sevilla en smuk By eller ikke, kan maaske være tvivlsomt. Der er mange smukke Partier, venlige Pladser og meget smukke Bygninger, men der er tillige en stor Del snevre og uanselige Gader med en forfærdelig daarlig Brolægning og mangelfuld Renlighed. Men i ethvert Tilfælde er Sevilla en interessant By, der frembyder saare meget seværdigt.

Sevilla er rig paa historiske Minder. Alt i Romertiden spillede den en vigtig Rolle, og dens Indbyggere fik meget tidlig romersk Borgerret. Julius Cæsar skal have ladet bygge en stærk Mur omkring Byen, og af denne er der en meget betydelig Rest tilbage, der ser ud til endnu i Aarhundreder at kunne trodse Tidens Magt. En anden Levning fra Romertiden er to smukke Søjler, der findes ved den ene Side af en „Alameda", Alameda de Hercules", kaldet saaledes, fordi der er anbragt en Statue af Hercules paa den ene Søjle. Paa den anden er Julius Cæsars. Efter at Spanien var kommen under Goternes Herredømme, var Sevilla fremdeles en blomstrende og fremragende By. Mange Minder bevares om dens aandelige Indflydelse, der udgik fra Broderparret Leandro og Isidora, som begge var Biskopper i Sevilla og udmærkede sig saavel ved Lærdom som Fromhed. De fremstilles meget hyppig i Billeder af sevillanske Kunstnere. Fra Gotertiden findes nogle Rester hist og her, men de har ikke megen Betydning.

I 534 Aar var Sevilla under Maurernes Herredømme, indtil Kong Fernando den 3die — St. Fernando — generobrede den 1248. Det var en af de store Begivenheder i Spaniens Historie. Fra Mauretiden er det betydeligste Monument, det høje, stønne Taarn ved Domkirken, la Giralda, Resten af den mauriske Moské, der stod hvor nu Domkirken er. Fra Taarnets øverste Del er der en henrivende Udsigt over Byen og dens Omegn. Foruden dette, der er det berømteste, er flere andre mauriske Taarne bevarede, saaledes det saakaldte „Torre del oro", Guldtaarnet, nær ved Havnen, og en Del af Kirkerne har været mauriske Moskéer og har bevaret mere eller mindre af det gamle Præg. Efter Generobringen var Sevilla længe de castilianske Kongers Residens. Her besøgte Columbus Kong Fernando den Katolske og Dronning Isabella, inden han begav sig paa sin Opdagelsesrejse, og efter hans Tid drog mange andre Opdagere ud fra Sevilla. Endelig var Sevilla Fødested for mange berømte Kunstnere og Forfattere. Fremfor alle maa nævnes de store Mestre Luis Velasquez (1599—1660) og Estéban Murillo (1618—1682). Blandt Forfatterne kan nævnes den bekendte Karninal Wiseman, Forfatter til den religiøse Roman „Fabiola". Han var af engelsk Slægt, men Sevillianer, og hans Billede ses mellem mange berømte Spaniere i Universitetets Forsamlingssal. I det 19de Aarhundredes politiske Historie har Sevilla ogsaa indtaget en fremragende Plads. Saaledes samledes Regeringen og „cortes" der, da Napoleon i 1808 faldt ind i Landet.

Det mest fremragende Parti af Byen er det, der optages af den mægtige Domkirke med Giraldataarnet og Ærkebiskoppens meget smukke, anselige Palads. Den stønne Domkirke er i Virkeligheden et stort Komplex af Bygninger, og det er vanskeligt at faa et Hovedindtryk af den. Den er i Spidsbuestil og blev bygget fra det 15de til det 16de Aarhundredes Begyndelse. Af den mauriske Moské, en af de prægtigste i Spanien, er der bevaret enkelte Rester i selve Domkirken. Der er udvendig en Mangfoldighed af stønne Udsmykninger, Figurer, Basreliefer m. m. I det indre er der i nogle af Hvælvingerne det stønneste, fineste Skulpturarbejde som Kniplingsværk; der er smukke, malede Vinduer, Freskobilleder, saaledes et af kolosal Størrelse af Christoforus med Jesusbarnet. Til Domkirken fører ni Døre. Den ene, der er meget stor med smukt, udskaaret Træarbejde, aabnes kun ved ganske enkelte højtidelige Lejligheder, f. Eks. naar Kongen kommer. Storslaaet er Mindesmærket for Columbus. Efter Amerikanernes Erobring af Cuba blev det bragt hertil. Sarkofagen bæres af fire mægtige Kongeskikkelser. I en Indskrift staar: „Cristobal Colons Rester bragtes